

29 Μαρτίου, 1991

[ΠΙΚΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στές]

ΣΤΕΛΙΟΣ ΜΙΧΑΗΛ,

Εφεσείων,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5280).

Επίθεση με πρόκληση πραγματικής σωματικής βλάβης κατά παράβαση του άρθρου 243 του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154 — Υποβιβάσθηκε σε κοινή επίθεση κατά παράβαση του άρθρου 242 του ιδίου Κώδικα λόγω έλλειψης σχετικής μαρτυρίας.

Αντίσταση κατά νομίμου σύλληψης κατά παράβαση του άρθρου 244 (α) του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154. 5

Πρόκληση κακόβουλης ζημιάς σε περιουσία κατά παράβαση του άρθρου 324 (1) του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154 — Δεν απαιτεί την ύπαρξη ειδικής πρόθεσης — Αποδεικνύεται με την πρόκληση θεληματικής και παράνομης ζημιάς. 10

Αναξιопιστία μαρτύρων — Αποδοχή από το πρωτόδικο Δικαστήριο μαρτυρίας των μαρτύρων της Κατηγορίας παρά τις διαπιστώσεις της αναξιопιστίας των — Η απόδοση οποιασδήποτε βαρύτητας σε τέτοια μαρτυρία καθίσταται αεροσφαλής.

Εσφαλμένη καθοδήγηση ως προς τα γεγονότα λόγω ευρήματος του πρωτόδικου Δικαστηρίου που παραγνώριζε την ιατρική μαρτυρία — Υπό τις συνθήκες η επιφύλαξη του άρθρου 145 (1) (β) του Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 155 δεν μπορούσε να εφαρμοσθεί για να διασωθεί η καταδίκη με την απόρριψη της έφεσης. 15

Ο περί Δικαστηρίων Νόμος 14/60, άρθρο 49 — Εξουσίαί του Δικαστηρίου αναφορικά με έκδοση εντάλματος σύλληψης για παράλειψη εμφάνισης ενώπιον του σε πολιτικές υποθέσεις. 20

Ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος Κεφ. 155, άρθρο 44 — Εξουσιοδοτεί έκδοση εντάλματος σύλληψης για παράλειψη εμφάνισης ενώπιον Επαρχιακού Δικαστηρίου σε συνοπτική ποινική δίκη ή προανάκριση. 25

Συνταγματικό Δίκαιο — Σύνταγμα, άρθρο 16 διασφαλίζει το άσυλο

της κατοικίας.

5 Ο εφεσείων ενώ βρισκόταν σε καφενείο του χωριού του στην Ποταμιά προσκλήθηκε από τον παραπονούμενο ο οποίος ήταν αστυνομικός να συνομιλήσουν σχετικά με ένταλμα για καταβολή προστίμου στο οποίο είχε καταδικαστεί. Ο εφεσείων αντέδρασε λέγοντας ότι είχε ήδη καταβάλει το πρόστιμο και ότι είχε την σχετική απόδειξη στο σπίτι του όπου συμφώνησαν να μεταβούν με τον παραπονούμενο για να του την επιδείξει. Με την ευκαιρία αυτή ο παραπονούμενος αποφάσισε να εκτελέσει και ένταλμα σύλληψης του εφεσείωντα. Ο εφεσείων αντέδρασε προβάλλοντας τον ισχυρισμό ότι αυτό είχε αποσυρθεί, αλλά ο αστυνομικός επέμενε στην εκτέλεση του και σύμφωνα με κατάθεση του ο εφεσείων αντιστάθηκε στη σύλληψη του, ξέσχισε το ένταλμα, τον κτύπησε, ξέσχισε το σακκάκι του και προσπάθησε να αποδράσει στα εσωτερικά της οικίας του. Όταν ζήτησε ενισχύσεις στάλθηκαν δύο άλλοι αστυνομικοί και η αντίσταση του εφεσείωντα κάμφθηκε μόνο με τη χρήση "ανάλογης βίας". Αντίθετα ο εφεσείων και η σύζυγός του αρνήθηκαν όλα τα οποία αναφέρονται πιο πάνω και ισχυρίστηκαν ότι αυτός υπήρξε θύμα βάνανυσης επίθεσης η οποία επιμαρτυρείται και από τα τραύματα του που διαπιστώθηκαν από οικογενειακό γιατρό που κλήθηκε στη σκηνή του επεισοδίου και που σύστησε τη μεταφορά του στο νοσοκομείο. Εκεί ο κυβερνητικός γιατρός διαπίστωσε τραύματα σε διάφορα μέρη του σώματος του εφεσείωντα. Το πρωτόδικο Δικαστήριο αποδέχτηκε την ιατρική μαρτυρία και χαρακτήρισε ως "απαράδεκτη" τη στάση των τριών αστυνομικών ότι "δεν είδαν κακώσεις ή τραύματα στο σώμα του κατηγορουμένου".

Ο κατηγορούμενος αντιμετώπιζε τις ακόλουθες κατηγορίες:

- 1) Επίθεση συνοδευόμενη με πρόκληση σωματικής βλάβης.
- 30 2) Παρεμπόδιση οργάνου της τάξης στην εκτέλεση του καθήκοντος του.
- 3) Πρόκληση κακόβουλης ζημιάς στο σακκάκι του αστυνομικού.

35 Το πρωτόδικο Δικαστήριο υποβίβασε την πρώτη κατηγορία σε κοινή επίθεση λόγω μη τεκμηρίωσης του ισχυρισμού του παραπονούμενου ότι υπέστη κακώσεις σαν αποτέλεσμα της επίθεσης. Αναφορικά με την τρίτη κατηγορία ο κατηγορούμενος αθωώθηκε λόγω έλλειψης μαρτυρίας ότι έσχισε κακόβουλα το σακκάκι του αστυνομικού. Ο κατηγορούμενος καταδικάστηκε στην πρώτη κατηγορία όπως υποβιβάστηκε και στην δεύτερη κατηγορία και του επιβλήθηκε πρόστιμο ΑΚ50.- και ΑΚ 120.- αντίστοιχα.

40 Η έφεση εστρέφεται εναντίον της καταδίκης και εβασίζετο πάνω στους ακόλουθους λόγους:

- (1) Το ανυπόστατο των ευρημάτων του δικαστηρίου.
- (2) Την ακυρότητα του εντάλματος σύλληψης.
- (3) Την παραβίαση του ασύλου της κατοικίας, που διασφαλίζεται από το άρθρο 16 του Συντάγματος.

Το Ανώτατο Δικαστήριο αποδεχόμενο την έφεση και αθωώνοντας τον κατηγορούμενο με βάση τον πρώτο λόγο της έφεσης χωρίς ως εκ τούτου να παραστή ανάγκη να εξετάσει και τους άλλους δύο λόγους, αποφάνθηκε ότι:

1. Το σκεπτικό και τα ευρήματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου φανερώνουν τις σοβαρές επιφυλάξεις του αναφορικά με την αξιοπιστία των μαρτύρων κατηγορίας και τα κίνητρα του παραπονομένου στην απόφαση του να εκτελέσει το ένταλμα σύλληψης του εφεσεύοντα. Συγκεκριμένα το εύρημα για απόρριψη της κατηγορίας πρόκλησης κακόβουλης ζημιάς όπου ειδική πρόθεση δεν είναι αναγκαία αλλά που συναρτάται με τη θεληματική και παράνομη πρόκληση ζημιάς με βάση το άρθρο 324 (1) του Ποινικού Κώδικα, συνδέεται άμεσα και αποκλειστικά με την αναξιοπιστία του παραπονομένου. Επίσης η "στάση" των μαρτύρων κατηγορίας αποκάλυπτε αναξιοπιστία η οποία πλήττει το θεμέλιο της μαρτυρίας τους. Η αναξιοπιστία αφορά το κύριο σημείο των γεγονότων κατά το πρώτο στάδιο του επεισοδίου όπου εκδηλώθηκε και η επίθεση του εφεσεύοντα εναντίον του αστυνομικού και η παρεμπόδιση στην εκτέλεση των καθηκόντων του.

2. Το πρωτόδικο Δικαστήριο αποδέχτηκε μέρος της μαρτυρίας του παραπονομένου παρά τις διαπιστώσεις του για αναξιοπιστία ενώ έκρινε σαν υπερβολική τη μαρτυρία του εφεσεύοντα και της συζύγου του κυρίως αναφορικά με την έκταση βίας. Το ιατρικό εύρημα στην απόφαση του, παραγνωρίζει την ιατρική μαρτυρία και αποτελεί εσφαλμένη καθοδήγηση ως προς τα γεγονότα ότι οι εξωτερικές κακώσεις δεν ήταν καθοριστικές του βαθμού και της έκτασης βίας σε βάρος του εφεσεύοντα.

3. Τα ρήγματα στην αξιοπιστία του κυρίως και των άλλων μαρτύρων κατηγορίας σε συνδυασμό με τους λόγους με βάση τους οποίους αποκλείστηκε η μαρτυρία του εφεσεύοντα καθιστούν την ετυμηγορία του Δικαστηρίου ανασφαλής και προσφέρουν έρεισμα για ακύρωση της.

4. Η έφεση δεν μπορεί να απορριφθεί και να διατηρηθεί η καταδίκη με βάση την επιφύλαξη του άρθρου 145 (1)(β) του Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 155 ενόψει του κλονισμού της αξιοπιστίας των μαρτύρων σε βαθμό που κανένα Δικαστήριο δεν θα μπορούσε να βασισθεί χωρίς αμφιβολίες πάνω στους ισχυρισμούς τους.

Αν και δεν θα εξετασθούν οι άλλοι λόγοι της έφεσης πρέπει να

5 επισημανθεί αναφορικά με το δεύτερο λόγο που αφορά την ακυρότητα του εντάλματος σύλληψης, ότι παρόλον που είχε διαταχθεί η σύλληψη του εφεσείοντα με βάση το άρθρο 49 του Περί Δικαστηρίων Νόμου 14/60 το ένταλμα που εκδόθηκε ανάγραφε σαν πηγή εξουσιοδότησης το άρθρο 44 του Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 155, που εξουσιοδοτεί την έκδοση εντάλματος σύλληψης για παράλειψη εμφάνισης ενώπιον Επαρχιακού Δικαστηρίου σε συνοπτική ποινική δίκη (summary trial) ή προανάκριση.

10 Η έφεση επιτρέπεται. Η καταδίκη ακυρώνεται.
Ο εφεσείων αθωώνεται και απαλλάσσεται.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Oueiss v Republic (1987) 2 C.L.R. 49;

Έλληνας ν Δημοκρατίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 149.

Έφεση εναντίον Καταδίκης.

15 Έφεση εναντίον της καταδίκης από τον Στέλιο Μιχαήλ ο οποίος βρέθηκε ένοχος στις 24 Φεβρουαρίου, 1990 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 5726/88) στην κατηγορία επίθεσης μετά πραγματικής σωματικής βλάβης κατά παράβαση του άρθρου 20 243 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154, και αντίστασης κατά νομίμου συλλήψεως κατά παράβαση του άρθρου 244 (α) του Ποινικού Κώδικα και καταδικάστηκε από τον Κραμβή, Ε.Δ. να πληρώσει πρόστιμο £50.- και £120.- αντίστοιχα.

25 Ε. Ευσταθίου και Κ. Καμένος, για τον εφεσείοντα.

Γ. Παπαϊωάννου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την εφεσίβλητη.

30 ΠΙΚΗΣ, Δ. : Ο εφεσείων καταδικάστηκε από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας για τη διάπραξη δυο αδικημάτων -

(α) Κοινή επίθεση, και

(β) παρεμπόδιση (αντίσταση) οργάνου της τάξης (αστυνομικού) στην εκτέλεση του καθήκοντός του.

Η επίθεση στρεφόταν εναντίον αστυνομικού και σκοπούσε να τον εμποδίσει να εκτελέσει δικαστικό ένταλμα για τη σύλληψη του εφεσείοντα ώστε να προσαχθεί ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας. Το ένταλμα είχε εκδοθεί λόγω της παράλειψης του εφεσείοντα να εμφανισθεί σε πολιτική διαδικασία για καταφρόνηση διατάγματος του δικαστηρίου. 5

Το πρωτόδικο δικαστήριο απέρριψε τη θέση της κατηγορούσας αρχής ότι η επίθεση είχε προκαλέσει πραγματική σωματική βλάβη στον παραπονούμενο, και υποβίβασε την κατηγορία σε απλή επίθεση. Επίσης, αθώωσε τον κατηγορούμενο στην τρίτη κατηγορία για την πρόκληση κακόβουλης ζημίας στο σάκκο της στολής του παραπονούμενου, η οποία προκλήθηκε στην προσπάθεια του εφεσείοντα να αποφύγει τη σύλληψη, με το εξής αιτιολογικό: 10 15

"Αναφορικά με τη 3η κατηγορία διατηρώ ορισμένες αμφιβολίες κατά πόσο το αστυνομικό σακκάκι του ΜΚ1 σχίστηκε κακόβουλα από τον κατηγορούμενο. Δεν έχω ενώπιόν μου μαρτυρία η οποία να αποδυνκνύει με τρόπο θετικό και αξιόπιστο την διάπραξη του εν λόγω αδικήματος." 20

Η έφεση στρέφεται εναντίον της καταδίκης, και έχει ως βάση τρεις διαφορετικούς λόγους -

(1) Το ανυπόστατο των ευρημάτων του δικαστηρίου λόγω - 25

(α) αλληλοσυγκρουόμενων ευρημάτων ως προς την αξιοπιστία των μαρτύρων της Κατηγορίας,

(β) τον κλονισμό, βάσει των ίδιων των ευρημάτων του δικαστηρίου, της αξιοπιστίας του κυρίου και των άλλων μαρτύρων της Κατηγορίας, σε βαθμό που η απόδοση οποιασδήποτε βαρύτητας στη μαρτυρία τους να καθίσταται ακροσφαλής. Υπό το φως των ευρημάτων αυτών, η αμφιβολία ελλοχεί σε κάθε πτυχή της μαρτυ- 30

ρίας τους, και

(γ) εσφαλμένη καθοδήγηση ως προς την υφή και τις επιπτώσεις ουσιωδών πτυχών της μαρτυρίας.

5 (2) Την ακυρότητα του ένταλματος σύλληψης που έχετε εκτός καθήκοντος τον αστυνομικό κατά την εκτέλεσή του. Ο ισχυρισμός είναι ότι το ένταλμα το οποίο εκτέλεσαν τα αστυνομικά όργανα ήταν καταφανώς άκυρο ενόψει του ότι εκδόθηκε βάσει των άρθρ. 18 και 10 44 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου - Κεφ. 155, ενώ η έκδοσή του είχε διαταχθεί σε πολιτική υπόθεση για παράλειψη εμφάνισης ενώπιον επαρχιακού δικαστηρίου βάσει των εξουσιών που παρέχονται από το άρθρο 49 του περί Δικαστηρίων Νόμου (Ν 14/60).

15 (3) Παραβίαση του ασύλου της κατοικίας, το οποίο διασφαλίζεται από το άρθρο 16 του Συντάγματος. *Oueiss v. Republic (1987) 2 C.L.R. 49.*

20 Για να γίνει κατανοητό το βάθος της έφεσης, πρέπει να γίνει σύντομη αναφορά στα αμφισβητούμενα γεγονότα της 16/9/87 στην κατοικία του εφεσείοντα στην Ποταμιά, σε συνάρτηση με τα ευρήματα και τα συμπεράσματα του δικαστηρίου ως προς τα διαδραματισθέντα.

25 Όλα ξεκίνησαν με την πρόσκληση του αστυφύλακα, του κύριου μάρτυρα της Κατηγορίας, προς τον εφεσείοντα, να συνομιλήσουν σε σχέση με ένταλμα που είχε στην κατοχή του για την καταβολή προστίμου Α.Κ.109.- στο οποίο είχε καταδικαστεί ο εφεσείων από το Επαρχιακό Δικαστήριο. Η πρόσκληση απευθύνθηκε προς τον εφεσείοντα, ενώ ο τελευταίος βρισκόταν σε καφενείο του χωριού όπου αναπαυόταν. Ο εφεσείων αντέδρασε, λέγοντας 30 ότι είχε καταβάλει το πρόστιμο και συνεπώς το ένταλμα είχε ατονήσει. Προς το σκοπό τεκμηρίωσης του ισχυρισμού του, συμφωνήθηκε όπως μεταβούν στην κατοικία του εφεσείοντα για να επιδείξει στον αστυνομικό τη σχετική απόδειξη. Καθοδόν, ο αστυνομικός έκρινε σωστό 35 όπως, με την ευκαιρία της συνάντησης που θα είχε με τον

εφεσεύοντα στην κατοικία του, εκτελέσει και ένταλμα για τη σύλληψή του, το οποίο είχε στη φύλαξή του στον αστυνομικό σταθμό. Σε λίγο συναντήθηκαν στην αυλή της κατοικίας του εφεσεύοντα όπου ο αστυνομικός προσπάθησε να εκτελέσει το ένταλμα. Ο εφεσεύων αντέδρασε, προβάλλοντας τον ισχυρισμό ότι μετά την έκδοσή του η διαφορά με τους αντιδίκους του είχε διευθετηθεί και το ένταλμα αποσυρθεί. Ο αστυνομικός επέμενε στην εκτέλεση του εντάλματος ό,τι επακολούθησε, ήταν το αντικείμενο έντονης αμφισβήτησης. Ο αστυνομικός κατέθεσε ότι ο εφεσεύων αντιστάθηκε στη σύλληψη, ξεσχίζοντας το ένταλμα και, αργότερα, κτυπώντας τον και ξεσχίζοντας το σακάκι του, στην προσπάθειά του να αποδράσει στα εσώτερα της κατοικίας του. Ο αστυνομικός ζήτησε ενισχύσεις οι οποίες του παρασχέθηκαν με την κάθοδο δυο συναδέλφων του. Η αντίσταση του εφεσεύοντα στη σύλληψή του συνεχίστηκε, κάμφθηκε όμως, όπως κατάθεσαν οι αστυνομικοί, με τη χρήση "ανάλογης βίας". Είναι αξιοσημείωτο ότι πριν τη λήξη του επεισοδίου στην κατοικία του εφεσεύοντα, κλήθηκε, με πρωτοβουλία της συζύγου του, ο οικογενειακός ιατρός ο οποίος, μετά την εξέταση του εφεσεύοντα, συνέστησε τη μεταφορά του στο νοσοκομείο για ιατρική εξέταση και διαπίστωση των τραυμάτων του. Ο εφεσεύων και η σύζυγός του κατάθεσαν ότι όχι μόνο ο εφεσεύων δε κτύπησε και δεν αντιστάθηκε στα όργανα της τάξης, αλλά τουναντίον υπήρξε θύμα βάνανυσης επίθεσης η οποία επιμαρτυρείται και από τα τραύματα τα οποία είχε υποστεί. Μετά τη σύλληψή του ο εφεσεύων μετεφέρθη, με τη χρήση χειροπέδων, στο νοσοκομείο, όπου ο κυβερνητικός ιατρός, Κ. Αντωνιάδης, διαπίστωσε ότι έφερε τις εξής κακώσεις:

(α) Εκδορές (εκχυμώσεις) στο δεξιό και αριστερό βραχιόνιο,

(β) εκχυμώσεις στο δεξιό πρόσθιο άνω θωρακικό τοίχωμα,

(γ) εκδορές στο κάτω τριτομόριο της δεξιάς κνήμης, και

(δ) εκδορές και εκχυμώσεις στην περιοχή κάτω από το θωρακικό σπόνδυλο.

Τα τραύματα, όπως ο ιατρός κατέθεσε, και το δικαστήριο αποδέχθηκε, ήταν "εμφανή και ορατά".

- 5 Ο παραπονούμενος αστυνομικός, παρά τους ισχυρισμούς του ότι υπέστη κακώσεις ως αποτέλεσμα της επίθεσης του εφεσείοντα (γδάρισμα στα χέρια), δε ζήτησε να εξεταστεί από τον ιατρό κατά τη μεταφορά του εφεσείοντα στο νοσοκομείο, λόγω της απροθυμίας του, όπως
- 10 είπε, να αφήσει τον εφεσείοντα αφρούρητο, και τούτο, παρά το γεγονός ότι ο εφεσείων είχε μεταφερθεί στο νοσοκομείο με τη συνοδεία συναδέλφου του. Ο ισχυρισμός του ότι υπέστη κακώσεις ως αποτέλεσμα της επίθεσης, παρέμεινε ατεκμηρίωτος, γεγονός που οδήγησε το πρωτόδικο
- 15 δικαστήριο, όπως έχουμε αναφέρει, στον υποβιβασμό της κατηγορίας, επίθεσης συνοδευομένης με την πρόκληση σωματικής βλάβης (άρθρο 243 - Κεφ. 154), σε απλή επίθεση βάσει του άρθρ. 242. Είναι πρόδηλο από το σκεπτικό, όπως και τα ευρήματα στα οποία κατέληξε, ότι το πρωτό-
- 20 δικό δικαστήριο είχε σοβαρές επιφυλάξεις, τόσο για την αξιοπιστία των μαρτύρων της Κατηγορίας, όσο και για τα κίνητρα του παραπόνουμένου στην απόφασή του να εκτελέσει το ένταλμα σύλληψης, το οποίο είχε υπό τη φύλαξη του, κάτω από τις συνθήκες στις οποίες έχουμε αναφερθεί.
- 25 Το δικαστήριο χαρακτήρισε ως "απαράδεκτη τη στάση" και των τριών αστυνομικών μαρτύρων στη διατύπωση του ισχυρισμού ότι "δεν είδαν κακώσεις ή τραύματα στο σώμα του κατηγορουμένου", ενόψει της ιατρικής μαρτυρίας και του περιεχομένου της ως προς το εμφανές των κακώσεων τις οποίες έφερε ο εφεσείων σε διάφορα μέρη
- 30 του σώματός του. Η κατάληξη αυτή, με μια επιφύλαξη, είναι ορθή. Η διαφωνία μας έγκειται στο χαρακτηρισμό της υπόστασης της μαρτυρίας τους ως θέμα "στάσης" προς τα αντικειμενικά γεγονότα. Η "στάση" των μαρτύρων
- 35 αποκάλυπτει αναξιπιστία η οποία πλήττει το θεμέλιο της μαρτυρίας τους. Η αναξιπιστία του κύριου μάρτυρα της Κατηγορίας ολοκληρώνεται - έτσι τουλάχιστο φαίνεται - με το αιτιολογικό της απόρριψης της τρίτης

κατηγορίας, η οποία συσχετίζεται ευθέως με την αναξιопιστία του. Το έγκλημα της κακόβουλης ζημίας, όπως διατυπώνεται στο άρθρο 324(1) του Ποινικού Κώδικα, δεν απαιτεί την ύπαρξη ειδικής πρόθεσης (*specific intent*). Η απόδειξη του συναρτάται με τη θεληματική και παράνομη πρόκληση ζημίας. Το εύρημα του δικαστηρίου για την απόρριψη της τρίτης κατηγορίας, συνδέεται άμεσα και αποκλειστικά, όπως άλλωστε συνάγεται από τους λόγους που παρέθεσε το δικαστήριο, με την αναξιопιστία του κύριου μάρτυρα της Κατηγορίας. Η αναξιопιστία αφορούσε το κείμενο σημείο των διαδραματισθέντων κατά το πρώτο στάδιο του επεισοδίου, όπου εκδηλώθηκε και η επίθεση του εφεσείοντα εναντίον του αστυνομικού και η παρεμπόδιση του στην εκτέλεση του καθήκοντός του.

Οι προθέσεις του κύριου μάρτυρα της Κατηγορίας, σε σχέση με την απόφασή του να προβεί στην εκτέλεση εντάλματος σύλληψης με την ευκαιρία της επίσκεψης του εφεσείοντα στην κατοικία του, επίσης αμφισβητούνται από το δικαστήριο. Στην απόφαση αναφέρεται :-

"Ο Μ.Κ.1 για δικούς του λόγους, που δεν είμαι βέβαιος αν ήταν και τόσο αγαθοί, σκέφτηκε ότι η στιγμή ήταν κατάλληλη να παραλάβει από το σταθμό και το ένταλμα σύλληψης του κατηγορούμενου αναφορικά με την υπόθεση 5059/86 που στάλθηκε πρόσφατα στο σταθμό για εκτέλεση, πράγμα που έκαμε καθ' οδόν προς το σπίτι του κατηγορούμενου."

Οι πιο πάνω διαπιστώσεις έτειναν να κλονίσουν το υπόβαθρο της αξιοπιστίας των μαρτύρων της Κατηγορίας σε βαθμό που η απόδοση οποιασδήποτε βαρύτητας στη μαρτυρία τους να καθίσταται ακροσφαλής. Εν τούτοις, το δικαστήριο αποδέχθηκε ορισμένο μέρος της μαρτυρίας τους σε συνάρτηση και αντιπαραβολή με τη μαρτυρία του εφεσείοντα και της συζύγου του. Και των δυο συζύγων η μαρτυρία κρίθηκε ότι περιείχε υπερβολές, ιδίως αναφορικά με τους ισχυρισμούς τους για την έκταση της βίας που ασκήθηκε σε βάρος του εφεσείοντα. Τα ιατρικά ευρήματα, σύμφωνα με την απόφαση του δικαστηρίου, είχαν αποκα-

λήψει μόνο "επιτόλαιες μικροεκδορές και εκχυμώσεις που εύλογα θα μπορούσαν να προκληθούν και στις δύο φάσεις της προσπάθειας για τη σύλληψη του κατηγορούμενου."

- 5 Το εύρημα αυτό του δικαστηρίου παραγνωρίζει την ιατρική μαρτυρία, και στο βαθμό αυτό αποτελεί εσφαλμένη καθοδήγηση ως προς τα γεγονότα ότι οι εξωτερικές κακώσεις δεν ήταν καθοριστικές για το βαθμό και έκταση της βίας που ασκήθηκε σε βάρος του εφεσείοντα. Τα ρήγματα τα οποία διαπίστωσε το πρωτόδικο δικαστήριο στην αξιο-
- 10 πιστία του κυρίου και των άλλων μαρτύρων της Κατηγορίας, σε συνδυασμό με τους λόγους για τους οποίους αποκλείσθηκε η μαρτυρία του εφεσείοντα, καθιστούν την ετυμηγορία του δικαστηρίου ανασφαλή και υποκείμενη σε ακύρωση. Ούτε παρέχεται πεδίο για την εφαρμογή της
- 15 επιφύλαξης του άρθρ. 145(1)(β) προς διάσωση της καταδίκης ενόψει του κλονισμού της αξιοπιστίας των μαρτύρων της Κατηγορίας σε βαθμό που κανένα δικαστήριο δε θα μπορούσε, χωρίς αμφιβολίες, ν' αποδώσει οποιαδήποτε βαρύτητα στους ισχυρισμούς τους. (Βλ. Έλληνας ν. Δημο-
- 20 κρατίας (1989) 2 Α.Α.Δ. 149).

- Μετά την κατάληξη αυτή, δεν παρίσταται ανάγκη εξέτασης των άλλων λόγων για τους οποίους έχει επιδιωχθεί η ακύρωση της καταδίκης. Αυτό δε μας απαλλάσσει από
- 25 την υποχρέωση να επισημάνουμε ότι, ενώ είχε διαταχθεί η σύλληψη του εφεσείοντα, βάσει του άρθρ. 49 του Ν 14/60, το ένταλμα το οποίο είχε εκδοθεί ανέγραφε ως πηγή εξουσιοδότησης το άρθρο 44 του Κεφ. 155, που εξουσιοδοτεί την έκδοση εντάλματος σύλληψης για παράλειψη εμφάνι-
- 30 σης ενόπιον επαρχιακού δικαστηρίου σε συνοπτική ποινική δίκη (*summary trial*) ή προανάκριση.

Η έφεση επιτρέπεται. Η καταδίκη ακυρώνεται. Ο εφεσείων αθώνεται και απαλλάσσεται.

Έφεση επιτρέπεται.